

ΓΙΑΝΝΗ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ιηπόκαρποι Καηπάζοντες

Τέσσερις Νουβέλες

ΒΟΥΝΙΜΑ 6

ΓΙΑΝΝΗ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	
ΚΟΝΙΤΣΑΣ	
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	50845
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ	25.5.06
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.	889.3 ΛΥΜ

κωδ. εγχ. 4456

Ιππόκαμποι Καλπάζοντες

ΒΟΥΝΙΜΑ 6

2006

© Γιάννης Λυμπερόπουλος
Αγίου Δημητρίου 44
154 52 - Ψυχικό, Τηλ. 210 6711302
e-mail: glib@mie.uth.gr

Διάθεση: Βιβλιοπωλείο ΝΙΚΟΣ ΠΛΟΥΜΗΣ
ΚΟΝΙΤΣΑ - 44100
Τηλ. 26550-24574

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ
Γαριβάλδη 10 Ιωάννινα
Τηλ. 2651077358

Αγωνίες σε Χαλάρωση

Τηλεφώνησε ο Έντυ βιαστικά για να ζητήσει απ' το γιατρό Νίκο Στρατήγη φωτοαντίγραφο του ανώνυμου γράμματος που είχε δεχτεί πριν από μέρες.

Το γράμμα έφερε ως αποστολέα την Εταιρία του Έντυ και το ταχυδρομικό γραφείο ΚΟΥΡΙΕΡ ΕΡΜΗΣ, που έκανε τη μεταφορά, του έστειλε τώρα τιμολόγιο του λογαριασμού, για εξόφληση.

Ο Έντυ δεν ήθελε μπερδέματα με την Εφορία, (για ένα ασήμαντο λογαριασμό, να μην τηρήσει τις διαδικασίες και να δημιουργηθούν προβλήματα). Αλλά και να τον αποδεχτεί αδιαμαρτύρητα; Πήγαινε πολύ. Προτίμησε λοιπόν ν' ακολουθήσει ορθόδοξο δρόμο, και να καταχωρήσει το τιμολόγιο στα βιβλία της εταιρίας του, αλλά και να ειδοποιήσει τον Στρατήγη για τις επιφυλάξεις του. Ταυτόχρονα, ξεκαθάριζε πως θα συνέχιζε τις έρευνες, να βρει ποιος είναι ο πραγματικός δράστης, και όταν θα κατάληγε σε κάποια συμπεράσματα, θα τον ξαναέπαιρνε στο τηλέφωνο και θα τα λέγανε...

Ο Στρατήγης τον διαβεβαίωσε πως έτσι κι αλλιώς, θεωρεί τον ίδιο «υπεράνω κάθε ύποψιας», τόσο γιαυτό το γράμμα, όσο και για τα δυο προηγούμενα, που είχαν έρθει κανονικά με το Ταχυδρομείο.

Το 'λεγε ο Στρατήγης αλλά στο πίσω μέρος του μυαλού του, κράταγε μια επιφύλαξη για τον πατέρα του Έντυ, που δεν του πήγαινε η καρδιά να τον απαλλάξει με το πρώτο. Ήξερε πως το μυαλό εκείνου, δεν ήταν εύκολο να στρώσει. Οι βρωμοδουλειές και τα ανακατώματα ήταν παλιά του τέχνη. Μια ζωή την έκανε τώρα θα την άλλαζε;

Έμεινε τώρα να δει τι θα κάνει ο Έντυ με τις έρευνες, που έλεγε ότι συνέχιζε. Και αν θα τις συνέχιζε πραγματικά.

Και το πράγμα σέρνονταν έτσι, κάποιους μήνες, ώσπου κει πού έλεγαν ότι το «Κοράκι», (όμοιο με κείνο του Κλουζώ), εξαφανίστηκε, άνοιξε η γης και το κατάπιε, έσκασε μύτη, σε «καινούρια έκδοση», με χτύπημα αστραπής. Ένα σβέλτο τηλεγράφημα, αυτή τη φορά... τηλεγραφείο αποστολής το πλησιέστερο στη γειτονιά του Νίκου Στρατήγη. Το περιεχόμενο του αναφέρονταν στον τσακωμό του με την Τζιάνη, τη δασκάλα του των Αγγλικών. Σα να μην έφταναν αυτά που κείνη τούσυρε έξω από το σπίτι του, καταμεσής στο δρόμο, και γίνανε στη γειτονιά ρεζίλι, πρόσθετε τώρα, σαν ουρά στον κομήτη, και μερικές βρисиές, τηλεγραφικά, για να μη μένει αμφιβολία ότι ο χωρισμός τους ήταν οριστικός.

Το γράμμα για το οποίο έκανε την έρευνα ο Έντυ, είχε πολλά στοιχεία που έκαναν το Γιατρό ν' αμφιβάλλει για την ταυτότητα του αποστολέα, απ' την αρχή. Το τηλεγράφημα όμως, με το ύφος του, το λεξιλόγιο που χρησιμοποιούσε, τον τρόπο πού τάγραφε και το ταχυδρομείο αποστολής, δεν άφηνε αμφιβολία ότι αποστολέας ήταν η Τζιάνη.

Σε τρεις όμως μέρες, κατέφθασε στο σπίτι του η ίδια η Τζιάνη. Ο Στρατήγης έλειπε και συναντήθηκαν με την κόρη του. Έκλαιγε, κείνη, και φαίνονταν μετανοιωμένη για το άθλιο και χωρίς σοβαρή δικαιολογία φέροσμο της, έξω από το σπίτι τους. Η κόρη του τη λυπήθηκε πραγματικά. Κουβεντιάζοντας όμως, φιλικά, της αντέτεινε «Όλα αυτά καλά, έγιναν πάνω σ' ένα θυμό, σε μια έξαψη και κατά κάποιον τρόπο δικαιολογούνται. Το τηλεγράφημα όμως, πούστειλες ύστερα από τόσες μέρες, μόλες κείνες τις βαριές κουβέντες τι το θελες;»

Και κει ήταν που αποκαλύφτηκε ότι κάποιο λάκκο έχει η φάβα.

Η Τζιάνη δεν ήταν απ αυτές που θάτρωγαν μια τέτοια φόλλα αδιαμαρτύρητα.

Πήρε την κόρη από χέρι και το τηλεγράφημα, χωρίς κανένα δισταγμό και πήγανε κατ ευθείαν στον Ο.Τ.Ε. της γειτονιάς. Ευτυχώς, ο υπάλληλος πού ήταν εκεί, θυμήθηκε την περίπτωση. Ο ίδιος είχε παραλάβει το τηλεγράφημα.

- Μου έκανε, λέει, εντύπωση. Το περιεχόμενο ασυνήθιστο... Υβριστικό. Και πρόσεξα την αποστολέα. Πενηντάρα περίπου, με λίγα γκριζα μαλλιά στους κροτάφους. Μελαχρινή... Δε ζήτησα ταυτότητα... Άλλωστε δε ζητάμε σαυτές τίς περιπτώσεις... Αλλά... για να δούμε και τι όνομα έβαλε «αποστολέα». Συνήθως βάζουν κάποιο ξένο. Ανύπαρκτο.

Ψάχνει στα χαρτιά του. Βρίσκει το πρωτότυπο. Και διαβάζει χαμογελώντας... «Τζιάνη Πολατώφ, οδός Δερβενιών 234, Νέα Σμύρνη».

Οι δυο κυρίες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους απορώντας. Και συμφώνησαν.

- Άγνωστη εντελώς. Περίεργο!

- Είναι όμως υπαρκτή; Ρώτησε ο υπάλληλος. Και τους έδωσε να βγάλουνε αντίγραφο από πρωτότυπο, στο διπλανό φωτοτυπείο.

Η κόρη που ήταν ενήμερη σε όλα που είχαν σχέση και με τα προηγούμενα γράμματα, ήταν περίπου βέβαια ότι τόσο τ' όνομα, όσο κι η διεύθυνση, ήταν ψεύτικα. Ωστόσο δεν απέτρεψε τη Τζιάνη να ψάξει σε βάθος όλο το θέμα. Της έδωσε μάλιστα φωταντίγραφο του τηλεγραφήματος πάνω στο οποίο ήταν καταχωρημένα και τα στοιχεία του αποστολέα...

Κι η Τζιάνη αετός. «Αμ' έπος αμ' έργο». Έβαλε κάτω τον τηλεφωνικό κατάλογο και αναζήτησε τους Πολατώφ με βάση τη διεύθυνση. Σε πέντε λε-

φτά είχε κι όλας τηλεφωνήσει στην κυρία Τζιάνη Πολατώφ, που «ως εκ θαύματος» ήταν πραγματική. Κι απάντησε στο τηλεφώνημα.

Δισταχτικές και οι δυο στην αρχή. Κουβέντιαζαν καχύποπτα και με μισόλογα. Τελικά βρήκαν κοινά σημεία, όταν διαπίστωσαν ότι και οι δυο ήταν εγγλέζες. Και οι δυο παράδιδαν εγγλέζικα μαθήματα ...

Πήγε μαλακά το πράμα και κατάληξαν στο να καλέσει η Πολατώφ την άλλη σπίτι της, να γνωριστούνε καλύτερα και να τα πούνε... «Γιατί αυτά δε λέγονται από το τηλέφωνο».

Στο σπίτι της Πολατώφ, η πρώτη Τζιάνη, αφηγήθηκε στην άλλη την ιστορία της με το γιατρό Νίκο Στρατήγη. Έδειξε και το τηλεγράφημα. Έτσι η κυρία Πολατώφ, παίρνοντας μια βαθειά ανάσα, άρχισε να βλέπει πως έφευγε ο βραχνάς από πάνω της. Ξεδιαλύονταν το μυστήριο που κράταγε τον τελευταίο καιρό το σπιτικό της σ' αναστάτωση.

Είχε βεβαιωθεί από τη φωνή, ότι η επισκέπτριά της δεν ήταν «ίδιο πρόσωπο» μαυτήν που κάθε τρείς και λίγο την έπαιρνε στο τηλέφωνο και της έλεγε «αρες μάρες κουκουνάρες»... αν δε σταματήσει να βλέπει το γιατρό Στρατήγη, μαθητή της... Μαθητή που η ίδια αυτή δεν είχε ιδέα ποιος είναι, ούτε και ήξερε κανέναν μ' αυτό το όνομα. Υπολόγιζε, βέβαια, ότι τ' όνομά της και τη διεύθυνση της τόξεραν οι άλλοι από το σποτάκι που κυκλοφόρησε περίσου σ' όλα τα γραφεία: "ΑΓΓΛΙΚΑ ΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ... ΤΖΙΑΝΗ ΠΟΛΑΤΩΦ" κλπ.

Παράμενε μόνο ανεξήγητο, και μυστηριώδες το «πως έγινε» το δικό της μπλέξιμο, σ' αυτή την ιστορία με πρόσωπα, που της είναι παντελώς άγνωστα. Μια ιστορία ύπουλη και υπονομευτική. Που στα αστεία-αστεία πήγαινε να ξεθεμελιώσει το σπιτικό της.

Και το κυριότερο είναι, που ο άντρας της ενοχλημένος αφάνταστα απαντό, έβαλε λυτούς και δεμένους, ξεσήκωσε φίλους και γνωστούς. Τελικά, μόλις προ δυο ημερών, κατάφερε, να μάθει τον αριθμό της συσκευής, απόπου γίνονταν τα τηλεφωνήματα.

Το πήρε, μπροστά της μάλιστα, και της τόδωσε νακούσει. Και διαπιστώθηκε η ταυτότητα της φωνής. Δεν έμεινε καμμιά αμφιβολία. Έπεσε ντιάνα..

Έτσι τώρα είναι έτοιμος για αντεπίθεση. Σκέφτηκε να ζητήσει από την κυρία αυτή, πρώτα με το καλό να σταματήσει αυτό το βιολί. Αν τυχόν δει ότι η κυρία έχει κάλο στο μυαλό της... θα ψάξει να βρει αν έχει άντρα και τότε ο Θεός ας βάλει το χέρι του.

Ο δικός της άντρας, ο άγιος αυτός ρωμιός, έχασε την ησυχία του. Κρατάει τώρα βέβαια τις επιφυλάξεις του, αλλά δεν το λέει. Πάντως το «νούμερο του τηλεφώνου της που ανακάλυψε είναι εφτασφράγιστο μυστικό και το κρατάει στη τζέπη του».

Έτσι το πράμα απ' αυτήν την πλευρά έμπαινε κατά κάποιο τρόπο σένα δρόμο, μ' αρκετές όμως «εκκρεμότητες».

Η Τζιάνη, παρόλες τις προσπάθειες που έκανε να ξεκαθαρίσει τη δική της θέση, είχε ακόμα τύψεις και δεν πήγαινε στο σπίτι των Στρατήγιδων... Τα εγγλέζικα του Νίκου Στρατήγη είχανε κρεμαστεί στο μόσκιο... «Εψαχναν να βρουν άλλον δάσκαλο». Και τα νέα της Τζιάνη, μαθαίνονταν από την κόρη, που έπαιρνε «αναφορά» σχεδόν κάθε μέρα.

Τα γράμματα του Έντυ, ο ίδιος, ο πατέρας του, τα αδέρφια του, και η γιαγιά τους δεν είχαν καμιά σχέση με τη Τζιάνη και τους Πολατώφ. Ήταν από άλλο ανέκδοτο.

Αυτοί πάλι, είχαν άλλο βάσανο. Τους έτρωγε η καθημερινή έγνοια, το που πήγε, με ποιόν πήγε, πόσα λεφτά ξόδεψε, τι αγόρασε η μάνα τους, από τότε που χώρισε με τον πατέρα τους. Της κάνανε στενό μαρκάρισμα και δεν την άφηναν να ξεφύγει ρούπι από την παρακολούθηση τους. Φοβότανε μη χάσουνε τα λεφτά της. Και ήτανε φαίνεται πολλά.

Όσο την είχαν μαντρωμένη μέσα στο σπίτι, όλα ήταν μέλι γάλα.

Διάτασσε τότε ο σύζυγος, έκανε κουμάντο, κι ώρες-ώρες παρίστανε και το Γιουλέκα. Διάτασσε ακόμα και η γιαγιά, σκληρό καρύδι Αγιωργήτικο... Χόρευαν στην πλάτη της Καρσιλαμά και τα τέσσερα παιδιά.

Ήρθε όμως η στιγμή που τα παιδιά μεγάλωσαν. Ο ρόλος της μάνας στο σπίτι περιορίστηκε. Παρολίγο να την ρίξουν στ' άχρηστα. Ενώ εκείνη τότε άρχισε να νοιώθει μέσα της ζωντάνια. Άλλος άνθρωπος. Καινούριες δυνάμεις. Καινούρια όρεξη για ζωή.

Ο άντρας της από καιρό την θεωρούσε ξοφλημένο χαρτί. Ώσπου έφυγε. Τα παιδιά της αρνούνταν να δεχτούν την υπέρβαση της. Η μάνα της την ειρωνεύονταν. Έτσι κι αυτή αθόρυβα πήγε και βρήκε τις παλιές της φιλενάδες. Ξαναμπήκε στους συλλόγους τους. Την ξαναφώναξαν στα σπίτια τους. Άνοιξε κι αυτή διάπλατα τις πόρτες από το δικό της. Γνώρισε καινούριο κόσμο. Έκανε παρέα μ' ανθρώπους πού είχαν ενδιαφέροντα. Θέατρο, σινεμά, συναυλίες, διαλέξεις και δεν «μούχλιαζαν» σαν τους δικούς της. Τα ίδια και τα ίδια.

Αργούσε να φανεί το βράδυ η Μαρία-Νεφέλη, ξεσήκωναν εκείνοι τα τηλέφωνα... Η χειραφέτηση της πήρε χρόνο. Ανησύχησε κι ο πρώην άντρας της, πού άρχισε κι αυτός να παίρνει μέρος στις συνωμοσίες. Έλεγε «Ότι το κάνει για λογαριασμό των παιδιών του» Στην ουσία όμως ζήλευε που η γυναίκα του ξεσάλωσε και δεν τον λογαριάζει.

Οι νέες γνωριμίες της και οι παρέες της, με τη βοήθεια του οδηγού πού κράταγε τεφτέρι, καταγράφοντας τις διαδρομές και τις κουβέντες που έπιανε, όσο η διακριτική του παρακολούθηση επέτρεπε, έφερναν

στην πρώτη γραμμή τον καινούριο Γιατρό της Μαρίας-Νεφέλης, τον Νίκο Στρατήγη, πού δεν πρόλαβε ο άνθρωπος να βγει δεύτερη φορά μαζί της κι έφτασε το ανώνυμο γράμμα. Αισχρό!

Μιλούσε για αμοιβές που δήθεν πήρε ο Γιατρός και δεν τις καταχώρησε στα βιβλία του. Για διαγνώσεις πούκανε «λάθος επίτηδες να την κρατάει δέσμια στα χέρια του»... Για καταγγελίες στην Εφορία που ετοιμάζονται να γίνουν... για...για. Και κατάληγε ότι «Θα κάνει πολύ καλά να τραβηχτεί στην άκρη, ο Γιατρός και να κοιτάξει κάπου αλλού την προικοθηρία του... Αλλιώς θα βρει το μπελά του. Και θάναι αργά».

Τα ίδια και το δεύτερο γράμμα. Ο Γιατρός γίνονταν κουρέλι. Στο τρίτο, άλλαξαν τροπάρια. Τα βάλανε με την κόρη του Γιατρού κι έγγραφαν αθλιότητες με το τσουβάλι.

Τα γράμματα δεν στενοχωρούσαν το Γιατρό. Πέρα βρέχει. Κατάθλιβαν μόνο την Μαρία-Νεφέλη, με τη σκέψη ότι προέρχονταν από δικούς της. Και την ξεφτέλιζαν στα μάτια τρίτων... Ελεηνολογούσε η καημένη τους ανθρώπους της για την κατάντια τους. Και αρρώστησε. Έτσι, ώσπου ο Έντυ το πήρε σοβαρά και βάλθηκε να βρει την άκρη για ν' απαλλάξει τους δικούς του από μια τέτοια ρετσινιά.

Η Μαρία-Νεφέλη ωστόσο περνούσε βαθιά κρίση. Και αυτά τα γράμματα την αναστάτωναν. Άνοιγαν μέσα της βαθύ λάκκο που χειροτέρευε την κατάσταση και γιγάντωνε τους εφιάλτες της. Και τη μελαγχολία της. Ήταν ένας τομέας που ο γιατρός Στρατήγης δήλωνε αδυναμία, να επέμβει.

Κάποια στιγμή, η Τζιάνη, που νόμιζε ότι είχε χρεωθεί με το ξεκαθάρισμα της υπόθεσης Πολατώφ, κι έπρεπε να φτάσει μέχρι την άκρη, βρήκε ευκαιρία και πήγε στο σπίτι των Στρατήγηδων, για να τους ανακοινώσει ανήσυχη ότι τηλεφωνώντας στην οικογένεια Πολατώφ διαπίστωσε ότι δεν απαντούσε κανένας, κι αναγκάστηκε να πάει μόνη της στη Νέα Σμύρνη. Και εκεί βρήκε ότι η οικογένεια έλλειπε. Το σπίτι ήταν κλειστό. Η γειτονιά δεν ήξερε τίποτα. Ενας μονάχα που βγήκε από διπλανό διαμέρισμα, με μεγάλο δισταγμό, της έκανε γνωστό πώς οι Πολατώφ έφυγαν βιαστικά για την Αγγλία. Τίποτα περισσότερο...

Ο Νίκος Στρατήγης άρχισε να υποψιάζεται πώς δεν υπήρχαν Πολατώφ από την αρχή, και πως η Τζιάνη προσπαθούσε, μπερδεύοντας τα πράγματα, να τον παραπλανήσει. Του μπήκαν ψύλλοι σταυτιά. Η ίδια ήταν ή κάποιος δικός της, στη βάση αυτής της ιστορίας με τα ανώνυμα.

Ωστόσο, έκανε ένα βήμα μπροστά. Ίσως από περιέργεια. Ίσως από φόβο. Και αντί να την αφήσει ανέλεγκτη, προτίμησε να ξαναρχίσει τα μαθήματα για να την έχει από κοντά.

Τελειώνοντας αργά το μάθημα βγαίνανε να τσιμπήσουμε έξω. Το καλοκαίρι διαρκούσε ακόμα... Το κάνανε και παλιότερα. Αλλά τώρα η Τζιάνη έδειχνε διαρκώς ανήσυχη. Σαν κάτι να υποψιάζονταν. Σα νάβλεπε παντού εχτρούς. Με μόνιμη σκιά δήθεν... την άγνωστη γυναίκα που ταλαιπωρούσε και τους Πολατώφ.

Κι αυτό σκανδάλιζε περισσότερο. Πέραναγε όμως ο καιρός και το μυστήριο γίνονταν σκοτεινότερο.

Σε μιαν άσχετη συζήτηση που είχαν οι δυο τους στην ταβέρνα του «Δημόκριτου» η Τζιάνη έφερε στην επιφάνεια το θέμα του ψευδώνυμου τηλεγραφήματος της. Και ρώτησε αν ο Γιατρός είχε εξετάσει την περίπτωση κάποιος ή κάποια απτή στενή παρέα του, την καθημερινή, μπορεί να έχει σχέση «μ' αυτά τα γράμματα».

Ο Γιατρός απόρεσε για τον πληθυντικό που χρησιμοποίησε η Τζιάνη, (είπε γράμματα ενώ ήταν βέβαιο πώς πέρα από δικό της τηλεγράφημα, η Τζιάνη δεν είχε ιδέα ότι υπήρχαν κι άλλα γράμματα. Τα γράμματα του Έντυ), αλλά δεν είπε τίποτα. Σκέφτηκε πως καθόλου απίθανο νάχε ξεφύγει κάτι από την κόρη του.

Η Τζιάνη ξαναμίλησε μιαν άλλη μέρα για το ίδιο θέμα. Αυτή όμως τη φορά ξεκίνησε απ' τις αντιζηλίες που αναπτύσσονται πολλές φορές ανάμεσα στους φίλους μιας παρέας. Τις μικροκακίες. Στο βουβό ανταγωνισμό, τη διαρκή σύγκριση και τη μνησικακία... Τις περιπτώσεις που ο διπλανός σου τρέμει μήπως προκόψεις ξαφνικά εσύ και μένει αυτός πίσω. Η σύγκριση που γίνεται από τους τρίτους, τους ξένους, ανάμεσα σε σένα και σ' αυτόν «πληγώνει». Και σε κάποιο διάλειμμα, ρώτησε το Γιατρό, αν στο παρελθόν κάποια κυρία της παρέας του είχε σχέσεις μαζί του ή ακόμα, σε κάποια κυρία απτήν παρέα του άφησε ενδείξεις ή υποψίες ότι θα μπορούσε στο μέλλον κάτι να γίνει μεταξύ τους.

Ο Γιατρός και πάλι δεν απάντησε. Κράτησε το στόμα του κλειστό. Σκέφτηκε μόνο πως η Τζιάνη έκανε σωστές «υποθέσεις», αλλά ο Γιατρός προβληματιζόνταν το τι ήταν στο βάθος αυτό που έκανε τη Τζιάνη να ψάχνει ανάμεσα στην άγνωστη σ' αυτή παρέα του, άντρες και γυναίκες, το δράστη των ανώνυμων.

Μέχρι κείνη τη στιγμή, όσοι είχαν ασχοληθεί με το θέμα, ήσαν σχεδόν βέβαιοι ότι ο δράστης προέρχονταν απτήν πλευρά των ανθρώπων της Μαρίας-Νεφέλης, «με τα μεγάλα συμφέροντα»... Ακόμα και για την περίπτωση του ψευδώνυμου τηλεγραφήματος, συσχέτιζαν τις δυο περιπτώσεις ακριβώς για να κάνουν πιο έντονη την αποσχέτιση από τους ανθρώπους της Μαρίας Νεφέλης.

Με τις «υποθέσεις» της Τζιάνης, όπως ξεφουρνίζονταν, έμπαινε ζήτημα του τι ξέρει η Τζιάνη από την παρέα του Γιατρού. Η το πιο πιθανό

νό, αν έχει σ' αυτήν κάποιον γνωστό, που της τα λέει όλα. Κάποιον κατάσκοπο που δεν τον ξέρει ο Γιατρός.

Κι έτσι δίχως να το καταλάβει, ο Γιατρός, μπήκε στο κανάλι που τον έριξε η Τζιάνη με το μαλακό. Ήσυχα κι ανυποψίαστα.

«Ποιος απ' την παρέα του, θα 'ταν δυνατόν να του στήνει τέτοιο βρόχι. Και για ποιο λόγο».

Αντιζηλίες βέβαια μέσα εκεί, καθώς και φλερτ μικρά ή μεγάλα, στο παρελθόν, δεν έλειπαν. Όπως δεν έλειπαν και σοβαρότερες συγκρούσεις. Καθώς όμως μεγαλώνανε οι φίλοι κι ο καθένας ξεκαθάριζε τους προσανατολισμούς του, αυτά τα πράγματα ρυθμιζόνταν αυτόματα, και δεν άφηναν υπόλοιπο. Ή τουλάχιστον ο Γιατρός, με όλες τις συφορές που τον βρήκαν στη ζωή, νόμιζε ότι δεν υπήρχαν τέτοια υπόλοιπα. Φυσικά και κάποιες μικροπροτιμήσεις, κάποιες εκλεκτικές συγγένειες ανάμεσα τους, αυτές που σφίγγουν τις παρέες, ποτέ δεν είναι δυνατόν να λείψουν. Ο άνθρωπος είναι ζώο ερωτικό. «Φεύγω από τις παρέες, έλεγε μια ηθοποιός, όταν δεν έχω κάποιον να φλερτάρω».

Οι Ινδοί ζούνε, επικοινωνούνε και κινιούνται με το Νταρσαν.

Το αίνιγμα των ανώνυμων επιστολών ύστερα από την πρώτη ταραχή έπαψε πολύ γρήγορα ν' απασχολεί τον Νίκο Στρατήγη. Ίσως και να το χε ξεχάσει... Αν δεν του το θύμιζε κάθε τόσο η Τζιάνη, που για δικούς της λόγους τόχε ανακατέψει κάνοντας το αχταρμά...

Το «Αθήναιον» είναι ένα καφέ ρεστωράν που ο Γιατρός και κάποιοι από την παρέα του πήγαιναν για καφέ, σε ώρες ξεκούρασης. Σπάνια τα πρωινά, συχνότερα τα βραδάκια. Τους γνώριζαν τα αφεντικά του μαγαζιού, τους γνώριζαν και τα γκαρσόνια. Ήταν εκεί μέσα σα στο σπίτι τους.

Κάποιο πρωινό, έτυχε να περάσει από κει απρογραμματίστα ο Νίκος Στρατήγης. Στο ενδιαμέσο δύο επισκέψεων σε ασθενείς. Κουρασμένος του σκοτωμού, και ήθελε έναν καφέ.

Μόλις άνοιξε την πόρτα, βλέπει στο γνωστό κοινό τραπέζι της παρέας του στο βάθος του μαγαζιού, το Λουί Φιλίπ, που ήταν και μέλος της μεγάλης καθημερινής παρέας του, να παίρνει μόνος του καφέ. Πήγε κι έκατσε δίπλα του, όπως γίνονταν κάθε φορά.

Δεν πρόλαβαν ν' ανταλλάξουν δυο κουβέντες και βλέπουν στην πόρτα του μαγαζιού τη Τζιάνη και τη φίλη του Λουί-Φιλίπ, Λωρα Βάντσου. Έμπαιναν και οι δυο στο κατάστημα γελώντας. Ήταν φανερό από τα φερσίματα τους, ότι μάλλον ήσαν μεταξύ τους παλιές γνωστές.

-Νάτες... ήρθαν κι όλες στην ώρα τους, ψιθύρισε ο Λουί-Φιλίπ.

Η Τζιάνη κόμπιασε στο δεύτερο βήμα. Ασφαλώς δεν περίμενε να

βρεί στο Αθήναιο τέτοια ώρα το Γιατρό. Ωστόσο σαν έξυπνη γυναίκα, προχώρησε, πήγε κατ ευθείαν στο Στρατήγη κι άρχισε να του λέει πόσο χαρούμενη είναι που τον βλέπει, και προσθέτει. Τυχαία βρέθηκε στην περιοχή, κι ελπίζοντας ότι θα πετύχει το Γιατρό εκεί, μπήκε στο Αθήναιο...

Αυτή η έξυπνη στροφή της δεν μπόρεσε να σταματήσει το Λουί-Φιλίπ, ο οποίος ταυτόχρονα σχεδόν, με το καλωσώρισμα της Λώρας Βάντσου που πήγε πρώτα σ' αυτόν, βιάστηκε να προσθέσει ότι και οι δυο ήταν πραγματικές Εγγλέζες και ήρθαν στην ώρα τους. «Δεν τον έκαναν να περιμένει ούτε δευτερόλεπτο».

Από κείνη τη στιγμή και πέρα, η Τζιάνη, έχασε κατά κάποιον τρόπο την εγγλέζικη ψυχραιμία της και τον ειρμό του λόγου της. Κάθε φορά που προσπαθούσε να μπαλώσει το μπέρδεμα, δημιουργόνταν αμηχανία κι όλα χειροτέρευαν...

Ο Νίκος Στρατήγης έκανε πως δεν πρόσεχε ή δεν έδινε σημασία. Ωστόσο για όποιον τον ήξερε καλά, αυτά δεν περνούσαν. Μέσα του φούντωναν περίεργες καταστάσεις κι ανατροπές πολλών συλλογισμών και συμπερασμάτων. Μικρή αφηρημάδα, του 'σφιγγε το λαιμό. Βιάζονταν να φύγει...

Η Τζιάνη που διάβαζε στην κατάσταση του Γιατρού, «ανοιχτό βιβλίο», κι έρριχνε τις ευθύνες για τη σύγχυση και όλες τις στενοχώριες στον εαυτό της, έβαλε πλώρη να πείσει το Γιατρό, να φύγουνε μαζί. Φυσικά ο Γιατρός με κάποιο πείσμα το αρνήθηκε. Τελικά η Τζιάνη τον συνόδεψε μέχρι την πόρτα ζητώντας του δυο-τρεις φορές συγγνώμη για την στενοχώρια που προκάλεσε.

Στο δρόμο ο Γιατρός βγήκε παραζαλισμένος. Και με βαρύ κεφάλι. Δυσκολεύτηκε να συνέλθει. Σκέφτονταν με αγωνία, ότι από τη σημερινή συνάντηση άνοιγε μπρος του ένα μακρύ αλλά δύσκολο και στενό μονοπάτι αποκάλυψης όχι μόνο του χαρακτήρα και της εντιμότητας της Τζιάνη, και του Λουί-Φιλίπ, αλλά και αναθεώρησης των μέχρι τότε σκέψεων και υποψιών για τους δράστες των ανώνυμων γραμμάτων, και όλης αυτής της αναστάτωσης του δικού του σπιτιού. Περιπατώντας ήρθε στο μυαλό του η περίπτωση της Μαρίας Νεφέλης, μιας ξένης κυρίας «που ούτε την ήξεραν, ούτε την είχαν ξαναδεί». Κι ένοιωσε ντροπή μέσα του. Και σε λίγο καταλάβαινε ότι όλη η βρωμοδουλειά είχε σκαρωθεί από τη στενή παρέα του, τη δική του παρέα, όπως του την είχε επισημάνει από καιρό η Τζιάνη. Και μαμή αυτής της γέννας ήταν ο Λουί-Φιλίπ.

Καθώς το σκέφτονταν τάβαζε με τον εαυτό του, που άργησε τόσο πολύ να ανοίξει και προς την κατεύθυνση αυτή τα μάτια του. Να δει τι

γίνεται γύρω του. Πόσες φορές ο Λουί-Φιλίπ δεν είχε δείξει τη μνησικακία του για όσα ο Γιατρός είχε καταφέρει στη ζωή του; Δεν είχε παρατηρήσει ένα μόνιμο ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη του Λουί-Φιλίπ, κάθε φορά που κάποιοι επαινούσαν τις επιτυχίες του; Πότε άκουσε καλή κουβέντα από κείνον. Πότε ήρθε στις διαλέξεις του που σχεδόν έτρεχαν όλοι οι φίλοι του; Η κοινή τους φίλη, η Φανή, μεταξύ σοβαρού και αστείου δεν του είχε πει παλιότερα με πόση κακεντρέχεια μιλούσε ο Λουί-Φιλίπ γιαυτόν στις απουσίες του;

Και όλοι δεν είχαν καταλάβει ότι πέρα από τις επιφανειακές του αβρότητες και την επιτηδευμένη συμπεριφορά του, η ανεπροκοπιά του στη ζωή, και η γενικότερη ανικανότητα του τον είχαν κάνει δύσκολο, κακό, δύστροπο, έτοιμο σε κάθε περίπτωση να ρίξει δηλητήριο. Σχεδόν σαδιστή, που γρήγορα εκτροχιάζονταν, θύμωνε, φώναζε, έβριζε στα καλά καθούμενα και γίνονταν χυδαίος.

Η διαδρομή που έκανε ο Γιατρός ίσαμε που να φτάσει από το «Αθήναιο» στο ιατρείο του, βάραινε μέσα του σα νάχε περάσει εκατό φράχτες, σα νάχε κάνει τρεις επεμβάσεις δύσκολες, σα νάχε ξαγρυπνήσει και ταλαιπωρήθηκε μέναν εφιάλτη.

Στο Ιατρείο του η γραμματέας, προσπάθησε να του περάσει τα μηνύματα αφού τον άφησε να ηρεμήσει.

Ανάμεσα στα άλλα, είδε πως είχε και ένα γράμμα συστημένο από τον Έντυ. Διαισθανόμενος ότι κάτι ασήμαντο θα είχε μέσα, με γκρίνιες κι αόριστες υποψίες, ύστερα μάλιστα από αυτά όλα που είχαν προηγηθεί στο μυαλό του, προχωρούσε να το ανοίξει μισομετανοιωμένος και με βαριεστιμάρια... Μάλιστα σκέφτονταν πώς τα περιθώρια του είχαν στενέψει τόσο πολύ που θα του ήταν αδύνατο να ξαναγυρίσει τη ρότα του μυαλού του πίσω. Θα ξετινάζονταν κυριολεκτικά από τις πολύπλοκες και μπερδεμένες, άκαρπες πια, έρευνες του Έντυ.

Έτσι, ξετυλίγοντας το γράμμα, πέφτει από μέσα του μια φωτογραφία. Κοιτάζει και βλέπει ξαφνιασμένος την παλιά του φίλη Μιχαήλα...

Προς στιγμήν φούντωσε μέσα του έξαψη οργής, θυμός κι αγανάκτηση για τα ανακατώματα που πάει να κάνει ο πολυπράγμονας Έντυ, στην προσπάθειά του να στρέψει την προσοχή της μάνας του μακριά από τον βρώμικο και μπερδεμένο πατέρα του, λερώνοντας κάποιους άσχετους φίλους του γιατρού. Έβαλε πάνω στο τραπέζι τη φωτογραφία της Μιχαήλας και την κοιτούσε με τρυφερότητα. Ποτέ του δεν είχε κρύψει το θαυμασμό του γιαυτή την πραγματικά όμορφη γυναίκα. Και αυτόματα ήρθε στο μυαλό του ο υπαινιγμός της Τζιάνη «Για κάποια κυρία απτήν παρέα του που της έδειξε με την συμπεριφορά του τους δικούς

του πόθους, τις επιθυμίες του και τις γέννησε σοβαρές ελπίδες μιας σχέσης...» Αναλύοντας πιο πολύ, τις σχέσεις του με τη Μιχαήλα, τώρα που η φωτογραφία του Έντυ, την έφερε ζωντανή μπροστά του και ξαναφούντωνε μια ζωή από επιθυμίες, στιγμές αξέχαστες μεγάλου έρωτα, αδυναμίες ανθρώπινων επαφών, κοινωνικές συμβατικότητες αξεπέραστες και όνειρα απραγματοποίητα, κατάλαβε ότι για τη ζωή του η Μιχαήλα, δεν ήταν μια «καθημερινότητα» συνηθισμένη. Ούτε και τώρα που πέρασαν τόσα χρόνια βλέπει τη φωτογραφία της ασυγκίνητος...

Και μηχανικά πιάνει στο χέρι του το ολιγόλογο σημείωμα του Έντυ, περίεργος να ιδεί που το πάει εκείνος με τη φωτογραφία της Μιχαήλας... Του κάνει εντύπωση ότι είναι μια θερμή, δειλή, άχρωμη παράκληση να του απαντήσει εάν η κυρία της φωτογραφίας είναι συγγενής του ή φίλη του.

Του ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι.

Τώρα ήταν βέβαιος για το καταχθόνιο σχέδιο του Έντυ. Τον έβγαζε από τα ρούχα του και τον αγανακτούσε η σκέψη ότι ο Έντυ έμπαινε σε ιστορίες άσχετες, κάνοντας δήθεν τον ντεντέκτιβ. Ήταν φανερό πως πρόστετε στους ύποπτους και τη Μιχαήλα, τις οίδε με ποια αφορμή.

Παιδεύτηκε πάρα πολύ για να αποφασίσει, αν θάπρεπε να απαντήσει στον Έντυ, και να δώσει συνέχεια σαυτά τα κόλπα, της οικογένειας. Τις κινήσεις αντιπερισπασμού. Στο κάτω-κάτω με ποιο δικαίωμα αυτός ανακάτευε ξένο κόσμο στα δικά τους νιτερέσα. Δεν έφτανε το ανακάτεμα παντού της Τζιάνης, που απτήν άγνωστη κι ίσως ανύπαρκτη κυρία Πολατώφ, πήδησε τώρα στο Λουί-Φιλίπ, στην παρέα του, και τους ανακάτευε όλους, κουβάρι, για να μη μιλάνε μεταξύ τους... Και να μη βρίσκουνε άκρη!

Όπως και να είχε αυτό το πράγμα, θάπρεπε να εξακριβωθεί και θα είχε ενδιαφέρον, κατά ποιόν τρόπο έφτασε ο Έντυ στη φίλη του τη Μιχαήλα. Πως τη συσχετίζει με την υπόθεση των επιστολών. Και που βρήκε αυτή την ωραία φωτογραφία της.

Είναι δυνατόν νάναι ανωνυμογράφος η Μιχαήλα; Επιστήμονας, Με οικογένεια. Τρία μεγάλα παιδιά και σύζυγο; Ακατανόητο κι απίστευτο.

Μάλλον ο Έντυ πάει κατά τρόπο σατανικό να εκβιάσει την κατάσταση.

Συγκρατεί τον ερεθισμένο εαυτό του. Σκέφτεται να μη γράψει, γράμμα αλλά να τηλεφωνήσει για να δώσει ένα καλό μάθημα συμπεριφοράς και ευπρέπειας.

Έτσι όταν σήκωσε το τηλέφωνο ο Νίκος Στρατήγης να μιλήσει στον Έντυ, ήταν αρκετά εκνευρισμένος. Και έτοιμος για επίθεση κρατώντας τις επιφυλάξεις του περίμενε ψύχραιμα. Πρώτα να τον ακούσει να βρει